

ILUSTROVAL
DRAHOMÍR TRŠŤAN

VÁCLAV ČTVRTEK

POHÁDKOVÉ PŘÍHODY KOMINKA A VALENTY

VÁCLAV ČTVRTEK

ILUSTROVAL
DRAHOŠ MÍR TRŠŤAN

POHÁDKOVĚ PŘÍHODY KOMINKA A VALENTY

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Václav Čtvrtek

POHÁDKOVÉ PŘÍHODY KOMINÍKA VALENTY

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 6177. publikaci

Ilustrace Drahomír Trstán
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 2., v nakladatelství Grada Publishing 1., 2016

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Václav Čtvrtek, heirs, 1960
© Grada Publishing, a.s., 2016
Illustrations © Drahomír Trstán, 2016

ISBN 978-80-271-9061-4 (ePub)
ISBN 978-80-271-9060-7 (pdf)
ISBN 978-80-247-5792-6 (print)

ŽIL V PRAZE VE VYSOČANECH ČLOVĚK,
JMENOVAL SE VALENTA A BYL KOMINÍKEM.
CHODIL PO STŘECHÁCH, VYMETAL KOMÍNY
A USMÍVAL SE DOLŮ NA SVĚT. KDYŽ SI DAL
RUKU NA SRDCE A ŘEKL: „CO VYMETÁM,
JEŠTĚ NIKDY JSEM NIKOMU NESHODIL CIHLU
DO KOMÍNA,“ BYLA TO PRAVDA.

Tenkrát přišli ke kominíku Valentovi z továrny ve
Vysočanech a řekli:

„Máme u nás tuze vysoký komín, sazí je v něm dost,
a hledáme pro něj kominíka.“

„Vymést tak vysoký komín bude pro mne veliká čest,“
odpověděl Valenta.

Hned při pondělku se na to vypravil. Vklouzl dvířky
dovnitř komína, nahmatal skoby, co vedou vzhůru,
stoupal po nich a ometal kolem sebe saze.

Asi v poledne si povídá:

„Skobek bylo už nejmíň sto padesát. Už bych měl být nahoře.“

Povytáhl se ještě o jednu – a hlava mu vykoukla nad komín. Valenta se zadíval z té výšky dolů na zem.

Bylo časně při podzimku. Slunce svítlo a celá zem byla červená a zlatá. Kominík Valenta vidí červené hájky a zlaté hájky, bílá městečka a běloučké vesnice, modrou řeku a modroučké potoky, silnice jako pentle a cestičky jako pentličky. „Panečku, to je krása!“ šeptá si.

Tak spokojeně si to říká, ale vtom zčistajasna nespokojeně zabručel: „Komín je vysoký, a přece ne dost. Je odtud vidět světa jenom kousíček.“ Pomalu slezl kominík Valenta dolů.

A od té chvíle si lidé říkali: „Náš Valenta už není takový, jako býval.“

To ta divná nespokojenost, taková divná touha poznat kraje, kam není vidět ani z nejvyššího komína.

Přešlo sedm dní, podzim zestárl o týden a podmračil se. Nebe bylo šedivé a pod ním se procházel po střechách nespokojený kominík Valenta. Šel od komína ke komínu, spustil do něho kouli na provaze a pak poprosil domovníka o podpis do knížky. Došel tenkrát v sobotu k jedenáctému komínu, odměřil provaz a chtěl začít dílo, když vtom jako by zaslechl ptačí hlásek. Valenta se podíval do kouta za komínem.

„Kdepak se tu bereš? Dávno jsi měla odletět! Dávno jsi přece měla být v Africe!“ Tak domlouval vlaštovičce, která se choulila k teplému komínu. „Copak si počneš u nás ve Vysočanech, až bude mráz zábst a střechy dostanou sněhovou čepici?“

Vlaštovička pokrčila křídly:

„Zlá věc, pane Valento. Víš, byla jsem ke konci léta trochu stonavá. A pro tu nemoc jsem zmeškala. Ostatní vlaštovičky odletěly do Afriky beze mne.“

Valenta smekl čepici a uložil do ní vlaštovičku jako do hnízda.

„Vezmu tě k sobě domů. Však se při mém řemesle obživíme oba.“

Dvanáctý komín už nevymetl. Vzkázal domovníkovi, že přijde v pondělí, a pospíchal nahoru na Holosmetku, kde bydlel.

Doma posadil vlaštovičku na provázek nad kamny, kde si sušival košile.

„Zle ti tu nebude,“ povídá. „Zatopím ti v kamnech. Jsou pravá kominická. Taková, panečku, umějí hřát!“

Zatopil a vlaštovička si libovala, že u Valenty v kuchyni je líp než v Africe.

Tak žila vlaštovička u kominíka Valenty na provázku nad kamny. Vždycky večer si spolu povídali. Valenta vykládal, co zažije při svém kominickém řemesle, vlaštovička zase o tom, jak je hezké létat nízko i vysoko, blízko i daleko – až přes moře.

Když vlaštovička vyprávěla o cizích krajích, Valenta vždycky nespokojeně přecházel po kuchyni.

„Pročpak to?“ zeptala se ho jednou večer vlaštovička.

A Valenta:

„Víš, tolik ti závidím! Máš křídla a ta tě odnesou, kam jen chceš, do cizích krajů, za moře. Já bych tak rád ty cizí kraje spatřil! Ale ani nejvyšší komín ve Vysočanech není dost vysoký, abych z něho dohlédl za hory a za lesy. Už dobrých sedmnáct dní mě to mrzí.“

„Chtěl by ses podívat třeba do Afriky?“ řekla vlaštovička.

„A jak rád!“

Vlaštovička se vznesla z provázku, zakroužila trojím letem okolo kominíka Valenty a vždycky se lehýnce dotkla křídly jeho očí.

Když mu pohládila oči poprvé, Valenta zívl. Podruhé se kmitla vlaštovička kolem Valentovy hlavy, a ruce mu sklouzly do klína a oči se mu zavřely. Když pak letěla vlaštovička kolem potřetí...

... stál kominík Valenta v Africe. Do pat ho hřál horký písek, za zády měl moře a před sebou prales. Kdyby se mu u boku nehoupala kominická lopatka, kdyby ho netlačila do zad kominická koule, nebyl by věřil, že je to on – kominík Valenta z Vysočan.

Chvilku tak prostál.

„Tak tohle je Afrika. To je ta divná země za horami a lesy, kam jsem tolik toužil.“

Začal se rozhlížet kolem sebe. Divil se poušti, pralesu víc. Krůček za krůčkem k němu došel, na kraji si lehl na břicho a díval se dovnitř, jak skáčou opice, plazí se hadi, létají papoušci. Překulil se na bok a prohlížel si poušť: střapaté palmy, nohaté pštrosy, antilopy, zebry a hyeny a šakaly.

„Divy a divy!“ šeptal si. Vstal a pročísl prsty kominickou Štětku. „V tak krásné zemi bude radost dělat kominické řemeslo.“